

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 129/2024-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a sudcov Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], Malacky, zastúpeného JUDr. Jurajom Bilickým, advokátom, Farská 8, Nitra, proti rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Asan/8/2021 z 26. januára 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 17. mája 2023 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu a na prístup k súdu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutím všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia, ktoré navrhuje zrušiť a vrátiť na ďalšie konanie. Zároveň navrhuje priznať náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa správnu žalobou domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave (ďalej len „žalovaný“) sp. zn. KRPZ-BA-KDI21/19/2017-P z 13. septembra 2017, ako aj rozhodnutia Okresného dopravného inšpektorátu Policajného zboru Malacky sp. zn. ORP-P-591/MA-ODI2-2016 z 25. mája 2017, ktorým bol uznaný za vinného zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. g) zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o priestupkoch“) tým, že ako účastník cestnej premávky sa mal 23. decembra 2016 dopustiť porušenia povinností uvedených v § 3 ods. 2 písm. a) a b) zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o cestnej

premávke“), a súčasne so zákazom činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 8 mesiacov mu bola uložená pokuta vo výške 270 eur.

3. Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 6Sa/87/2017-92 z 28. októbra 2020 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) správnu žalobu zamietol s tým, že rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu spĺňa zákonné náležitosti, výrok je zrozumiteľný, opis skutku mohol byť prehľadnejší, avšak táto vada pri námietke nepreskúmateľnosti a zmätočnosti výrokovej časti neobstojí. Tvrdenia o nedostatočnom zistení skutkového stavu nepovažoval za relevantné, ale za účelové, keďže z vymenovaných podkladov na rozhodnutie o priestupku je jednoznačne preukázaná existencia dopravnej nehody v dôsledku porušenia § 3 ods. 2 písm. a) a b) zákona o cestnej premávke. Vo vzťahu k námietke o nevysporiadaní sa s odborným vyjadrením č. 8/2017 poukázal na časť rozhodnutia žalovaného, v ktorom odôvodnil nevykonanie tohto dôkazu pre jeho tendenčnosť, jednostrannosť a neprípustné vyjadrovanie sa znalca k právnym otázkam. Sťažovateľ svoje správanie nepodriadil pokynom vyplývajúcim zo zákona o cestnej premávke, čo potvrdzuje videozáznam preukazujúci jeho cílené nerešpektovanie vodorovného dopravného značenia. Išlo o účelové tvrdenia sťažovateľa, ktoré boli v rozpore s ostatnými smerodajnými dôkazmi, ktoré sťažovateľ nerozporoval, prípadne nemali výpovednú hodnotu pre zistenie skutočného stavu. Tvrdenie, že nedošlo k zavineniu a ku kumulatívne naplneniu všetkých obligatórnych znakov skutkovej podstaty priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. g) zákona o priestupkoch, čím došlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci, považoval krajský súd za veľmi všeobecné a za nevyvracajúce správnosť jeho aplikácie na zistený skutkový stav. Pre založenie zodpovednosti sťažovateľa v danom prípade stačilo jeho zavinenie z nebanlivosti.

4. Povinnosťou sťažovateľa ako vodiča bolo rešpektovať zakreslené dopravné značenie, a nie si vyhodnocovať situáciu, či sa dopustí dopravného priestupku, ak dopravné značenie nebude rešpektovať. Dodatočné posudzovanie legality a legitimity zakreslenia dopravnej značky č. V13 v danom prípade nie je relevantné. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že sťažovateľ porušil záväzný právny predpis, spôsobil dopravnú nehodu, čoho následkom vznikla škoda na majetku. Tým bolo preukázané, že k naplneniu všetkých znakov skutkovej podstaty priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. g) zákona o priestupkoch z jeho strany došlo. Námietka nesprávneho právného posúdenia veci je teda nedôvodná.

5. V zistení skutkového stavu zo strany správneho orgánu podľa krajského súdu nedošlo k logickému rozporu v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z konania alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálnej vierohodnosti, a uvedený žalobný dôvod tak nie je naplnený.

6. Z tvrdení sťažovateľa o priet'ahoch v konaní a zaujatosti úradných osôb, na základe ktorých malo dôjsť k podstatnému porušeniu ustanovení o konaní pred orgánom verejnej správy, ktoré mohli mať za následok vydanie nezákonného rozhodnutia vo veci samej, nemožno podľa krajského súdu dôjsť k záveru, že odôvodňujú také porušenie, ktorého následkom by malo byť zrušenie napadnutého rozhodnutia žalovaného. Všetky vznesené námietky zaujatosti boli náležite prešetrené a bolo o nich riadne rozhodnuté. Skutočnosť, že sťažovateľ nesúhlasí s negatívnym vybavením svojich sťažností, ešte nezakladá dôvod, pre ktorý by mali byť postup a následné rozhodnutie nezákonné.

7. Proti napadnutému rozsudku podal sťažovateľ kasačnú sťažnosť, ktorú Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (ďalej len „kasačný súd“) rozsudkom sp. zn. 6Asan/8/2021 z 26. januára 2023 zamietol.

8. Kasačný súd po zhrnutí rozsudku krajského súdu, kasačnej sťažnosti a vyjadrenia žalovaného uviedol, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná. Nestotožnil sa s námietkou, že nesprávnym procesným postupom krajského súdu, ktorým znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva, došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Nestotožnil sa s námietkou o neprekúmateľnosti a zmätočnosti výrokovej časti rozhodnutia o priestupku. Znenie výroku rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu spĺňa vyžadované atribúty, správny orgán riadne vymedzil skutok, na základe ktorého bol sťažovateľ uznaný vinným zo spáchania priestupku. Citovaná štylistická nepresnosť nepredstavovala vadu, na základe ktorej by bolo možné konštatovať nezákonnosť rozhodnutia, resp. jemu predchádzajúceho konania. Správny súd sa s uvedenou námietkou dostatočne vysporiadal. Kasačný súd považoval za nedôvodnú aj námietku k rozdielnemu zneniu výrokovej časti rozhodnutia uvedeného v zápisnici pri ústnom pojednávaní a jeho písomného vyhotovenia. Správny súd nemusí detailne reagovať na každú námietku, ale iba na tie, ktoré majú podstatný význam. Rozpor v znení výrokovej časti podľa kasačného súdu zistený nebol a v danom smere nebol zistený ani arbitrárny postup orgánov verejnej správy.

9. Sťažovateľ nedôvodne namietal nesprávnu interpretáciu a aplikáciu zákona správnym súdom na zistený skutkový stav. Z obsahu kasačnej sťažnosti nevedel kasačný súd identifikovať v tomto smere nedostatok, na základe ktorého by mohol pristúpiť k zrušeniu rozsudku a konštatovať jeho nezákonnosť. Všeobecné tvrdenia neboli spôsobilé vyvrátiť závery správneho súdu, že došlo ku kumulatívne naplneniu všetkých znakov skutkovej podstaty priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. g) zákona o priestupkoch. Z dôkazov založených v spise jednoznačne vyplýva, že predmetná udalosť v cestnej premávke naplnila kvalifikačný pojem dopravná nehoda a zároveň neexistuje dôkaz o tom, že by sa účastníci nehody dohodli na jej zavinení. Zákon o cestnej premávke neukladá povinnosť zisťovať presnú výšku škody, preto aj kasačná námietka v podobe poukazovania na výšku škody stanovenej príslušníkom Policajného zboru bola nedôvodná.

10. S námietkou týkajúcou sa zistenia skutkového stavu sa správny súd vysporiadal dostatočne. Zdôvodnil, prečo tvrdenia sťažovateľa nebolo možné považovať za relevantné. Vyjadril sa k námietkam o nevyhodnotení odborného vyjadrenia č. 8/2017, ako aj k vypočítaniu [REDAKOVANÉ]. Správny súd dospel k opodstatnenému záveru, že napadnuté rozhodnutia spĺňajú zákonom aj judikatúrou požadované atribúty. Podľa kasačného súdu nebola dôvodná ani námietka o legitímnosti a legálnosti dopravného značenia „V13“, pretože jeho existencia bola nesporne preukázaná dôkazmi založenými v spise. Ich súčasťou je aj videozáznam z priebehu dopravnej nehody, preto polemizovanie o tom, či bolo toto označenie záväzné, napr. z dôvodu absencie v pláne čerpacej stanice, resp. pláne mesta, predstavovalo aj pre kasačný súd účelové tvrdenie. V administratívnom konaní bolo preukázané, že sťažovateľ porušil § 3 ods. 2 písm. b) zákona o cestnej premávke, keď nerešpektoval pokyn vyplývajúci z dopravnej značky. Možno sa stotožniť s konštatovaním správneho súdu o náležitom prešetrení tvrdení sťažovateľa o prieťahoch a vznesenej námietky o zaujatosti úradných osôb (bod 6), bolo o nich riadne rozhodnuté. Nesúhlas s negatívnym vybavením námietok nezakladá dôvod, pre ktorý by mali byť potup a následné rozhodnutie správnych orgánov nezákonné. Sťažovateľove námietky neboli spôsobilé ovplyvniť

vecnú správnosť rozsudku krajského súdu, ktorý vychádza zo správneho právneho posúdenia veci, nebol zistený ani odklon od ustálenej rozhodovacej činnosti kasačného súdu.

II.

Argumentácia sťažovateľa

11. Napadnutý rozsudok je prejavom extrémneho súdneho formalizmu, nespĺňa kritériá kladené na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Kasačný súd sa v zásade len stotožňuje s argumentáciou správneho súdu bez akejkolvek vlastnej úvahy a materiálneho zaoberania sa s argumentmi podstatnými pre rozhodnutie.

12. Kasačný súd bez bližšieho vysvetlenia a hlbšej úvahy prezentoval v bode 46 (v rozpore s tým, čo uviedol v bode 45) názor, že znenie výroku rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu spĺňa všetky atribúty s tým, že správny orgán v skutkovej vete riadne vymedzil skutok. Vôbec sa nevysporiadal s argumentáciou, že výroková časť je absolútne nelogická, keď konštatuje, že sťažovateľ spôsobil dopravnú nehodu tým, že sa podrobil odobratiu vodičského preukazu a zákazu jazdy. Zjavnú neurčitosť a nezrozumiteľnosť výroku vyhodnotil len ako štylistickú nepresnosť, ktorá nepredstavuje vadu umožňujúcu konštatovať nezákonnosť rozhodnutia. Toto odôvodnenie je nedostatočné, vnútorne si odporuje, nie je spôsobilé presvedčiť objektívneho pozorovateľa o jeho správnosti

13. Kasačný súd úplne ignoroval sťažnostnú argumentáciu (druhý okruh), jeho nesprávne konštatovanie (že nebol zistený rozpor v znení výrokovej časti) je v priamom rozpore s listinami uvedenými v administratívnom spise. Nedostatok odôvodnenia súdneho rozhodnutia dosahujúci takúto intenzitu reprezentuje jurisdikčnú svojvôľu. Námietka sťažovateľa mala zásadný význam, pretože ak je výroková časť doručeného a vyhláseného rozhodnutia odlišná, ide o očividne zmätočný postup v rozpore s princípom právnej istoty a zásadami správneho trestania.

14. Kasačný súd sa veľmi vágne a všeobecne vyjadril k námietke nesprávneho právneho posúdenia veci bez toho, aby sa s ňou presvedčivo vysporiadal. Nešlo o otázku skutkového tvrdenia, či sa tam predmetná značka v čase dopravnej nehody nachádzala, ale o otázku právneho posúdenia legálnosti a legitimity dopravnej značky, ktorou sa súd vôbec nezaoberal. Z argumentácie kasačného súdu implicitne vyplýva absurdný a neudržateľný záver. Súd rezignoval na úlohu vysporiadať sa s podstatným špecifickým argumentom sťažovateľa, námietku právneho posúdenia neadekvátne označil za polemizovanie.

15. Odôvodnenie napadnutého rozsudku vo vzťahu ku škode ako znaku skutkovej podstaty priestupku je nesprávne, nespôsobilé presvedčiť sťažovateľa o jeho správnosti a arbitrárne. Sťažovateľ od správneho orgánu ani od správneho súdu či kasačného súdu nedostal uspokojivú odpoveď na zásadnú otázku, kedy a za akých okolností mohol vojsť na dopravnú značku V13, resp. v čom konkrétne pochybil, keď vstúpil do priestoru ohraničeného predmetnou značkou. Odôvodnenie kasačného súdu o dostatočnom vysporiadaní sa s námietkami sťažovateľa správnym súdom je nedostatočné a nesprávne, pretože zo strany súdov došlo k aprobácii arbitrárneho postupu správneho orgánu, ktorým markantne prekračuje hranice voľnej úvahy, porušuje zásady správneho konania a právo na účinnú obhajobu.

16. Správny súd a kasačný súd sa mali náležite zaoberať námietkou (prítomnosť nadriadeného [REDACTED] pri úkone prejednávania priestupku a jeho tvrdenie, že jediným dôvodom na vyvodenie administratívnej zodpovednosti je skutočnosť, že sťažovateľ ohováral políciu), nielen iba formalisticky poukazovať na to, že námietky zaujatosti boli už vybavené iným orgánom.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

17. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom z dôvodu nedostatočného odôvodnenia, arbitrárnosti, nesprávnosti a prílišného formalizmu.

18. Sťažovateľ v odôvodnení ústavnej sťažnosti spomína porušenie aj iných článkov ústavy, než napokon uvádza v petite, čo ústavný súd považuje za podporné argumenty vo vzťahu k nosnému tvrdeniu o porušení práv uvedených v bode 1 tohto uznesenia.

19. V ústavnej sťažnosti sťažovateľ prezentuje aj námietky týkajúce sa konania správnych orgánov, ktoré predchádzalo vydaniu rozsudku krajského súdu a napadnutého rozsudku, ktoré v petite ústavnej sťažnosti sťažovateľ neoznačil ako porušovateľov jeho práv. Ak by sa tak aj stalo, ústavný súd by túto časť ústavnej sťažnosti musel odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie, keďže proti postupu správnych orgánov a krajského súdu sťažovateľ mal možnosť brániť sa aj v priebehu konania pred súdom (správnou žalobou, resp. kasačnou sťažnosťou), čo aj využil. Ústavný súd tak pri predbežnom prerokovaní tejto ústavnej sťažnosti pristúpil k posúdeniu námietok sťažovateľa týkajúcich sa napadnutého rozsudku.

20. Obsahom práva na súdnu ochranu je právo na prístup k súdu a právo na spravodlivé súdne konanie. Odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov je častým predmetom posudzovania v rozhodovacej činnosti ústavného súdu a aj štrasburských orgánov ochrany práv, z čoho rezultuje pomerne bohatá judikatúra k jeho významu z pohľadu práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V odôvodnení rozhodnutia všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07). Rovnako Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsko z 21. 1. 1999). Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georgiadis c. Grécko z 29. 5. 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998). Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. 4. 1993, II. ÚS 410/06).

21. Súčasťou stabilizovanej judikatúry ústavného súdu je aj doktrína možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov vo veciach patriacich do ich právomoci. Ústavný

súd predovšetkým pripomína, že je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Vo vzťahu k všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Táto ochrana sa prejavuje aj v tom, že všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany.

22. V súvislosti so sťažnosťami namietajúcimi porušenie základných práv a slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov už ústavný súd opakovane uviedol, že jeho úloha pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie základného práva na súdnu ochranu rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov súdnej interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných práv a slobôd (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07).

23. Po preskúmaní ústavnej sťažnosti a napadnutého rozsudku dospel ústavný súd už pri predbežnom prerokovaní k záveru, že zamietnutie kasačnej sťažnosti sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu o zamietnutí správnej žaloby sťažovateľa nevyústilo do porušenia jeho práva na súdnu ochranu kasačným súdom. V napadnutom rozsudku ústavný súd nezistil taký výklad zákonných predpisov rozhodných pre vec samotnú, ktorý by mohol vyvolať účinky nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, resp. s čl. 6 ods. 1 dohovoru. Kasačný súd aplikoval na zistený skutkový stav relevantnú zákonnú úpravu, vysporiadal sa so všetkými podstatnými argumentmi sťažovateľa a z rozsudku je zrejmé, akými úvahami sa riadil pri právnom posudzovaní veci. Vyjadril sa k podstatným námietkam o nepreskúmateľnosti a zmätočnosti výroku rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu, o rozpore medzi vyhláseným rozhodnutím a písomným odôvodnením, o nesprávnosti právneho posúdenia skutku ako priestupku, o povinnosti zisťovať výšku škody, o nedostatočnom zistení skutkového stavu a o námietke zaujatosti.

24. Pokiaľ ide o časť námietok týkajúcich sa formulácie výroku prvostupňového správneho orgánu, ústavný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku posudzovaného v spojitosti s odôvodnením rozsudku krajského súdu nezistil nevysporiadanie sa s argumentáciou sťažovateľa či vnútorný rozpor odôvodnenia. Kasačný súd sa námietke výslovne venoval a zrozumiteľne vysvetlil svoje nazeranie na jeho správnosť a zákonnosť.

25. Vo vzťahu k namietanému rozporu medzi vyhláseným rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu a jeho písomným odôvodnením ústavný súd súhlasí so záverom kasačného súdu, že nejde o podstatnú námietku. Kasačný súd tým neignoroval sťažnostnú argumentáciu, konštatoval, že taký nedostatok nedosahuje intenzitu porušenia práva na spravodlivý proces. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti s týmto záverom nepolemizuje, neodôvodňuje zásadný význam jeho námietky, ktorá tak vyznieva príliš všeobecne. Sťažovateľovo tvrdenie o rozpore s obsahom administratívneho spisu a nedostatku odôvodnenia v intenzite predstavujúcej jurisdikčnú svojvôľu preto nie je priliehavé.

26. Kasačný súd sa vyjadril dostatočne špecificky k námietke nesprávneho právneho posúdenia a odôvodnil, prečo sa nezaoberal bližšie „legalitou a legitimitou“ dopravnej značky. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplývajú neutržateľné závery, právne bol posudzovaný jasne vymedzený skutkový stav bez formulovania akýchsi zovšeobecňujúcich výkladových záverov. Ani námietka o neadekvátnom označení súvisiacich argumentov sťažovateľa za polemizovanie nie je podľa názoru ústavného súdu prejavom rezignácie kasačného súdu na požiadavku riadne odôvodniť súdne rozhodnutie.

27. V časti odôvodnenia napadnutého rozsudku týkajúcej sa povinnosti zisťovať výšku škody ústavný súd nezistil arbitrárnosť záverov a bližšie odkazuje na už zhrnuté časti odôvodnenia. Samotná výhrada o správnosti, resp. nespôsobilosti uvedených záverov presvedčiť sťažovateľa o ich správnosti nie je dostatočná pre dôvodnosť záveru o porušení práva na súdnu ochranu a na spravodlivý proces.

28. Pri námietke o nedostatočnom zistení skutkového stavu ústavný súd považuje odôvodnenie napadnutého rozsudku za dostatočné z hľadiska vysporiadania sa s otázkami podstatnými pre rozhodnutie, hoci kasačný súd nedal výslovnú odpoveď na sťažovateľom označenú zásadnú otázku, či mohol vojsť na označenú dopravnú značku. Z uvedenej námietky však nie je zrejmé, ako mala (uspokojivá) odpoveď na túto otázku spochybniť nosný záver, že sťažovateľ nerešpektoval pokyn vyplývajúci z dopravnej značky, ktorý podľa kasačného súdu vyplýval z označených dôkazov.

29. Poslednou námietkou o zaujatosti osôb podieľajúcich sa na rozhodovaní o priestupku sa kasačný súd zaoberal v dostatočnom rozsahu, rovnako pred ním aj krajský súd. Súdny odkázali na vybavenie námietky zaujatosti príslušnými orgánmi, čo je prejavom formálnejšieho prístupu. Sťažovateľ neuviedol bližšie dôvody, prečo súdmi odkazované závery správnych orgánov neobstoja. Nespochybnil, že správne orgány sa jeho námietkou zaujatosti zaoberali. Ústavný súd preto pokračovanie v prejavovaní nesúhlasu s vybavením námietky zaujatosti správnym orgánom nemohol považovať za nedostatok spôsobujúci neutržateľnosť odôvodnenia napadnutého rozsudku.

30. Vzhľadom na už prezentované čiastkové závery k jednotlivým kasačným námietkam sťažovateľa ústavný súd konštatuje, že napadnutý rozsudok spĺňa ústavnoprávne požiadavky súdneho rozhodnutia, pričom nezistil v jeho odôvodnení svojvôľu alebo arbitrárnosť, či prílišnú formálnosť. Kasačný súd sa námietkami sťažovateľa zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje pre záver, že sťažovateľ dostal odpoveď na všetky námietky podstatné pre rozhodnutie. Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet dôvodu spochybňovať závery napadnutého rozsudku, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní. Dôvody napadnutého rozsudku sú zrozumiteľné, bez zjavných logických rozporov a vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu. Za týchto okolností ústavný súd nemá ústavne relevantný dôvod na to, aby prehodnocoval právne závery kasačného súdu a tieto následne podroboval ústavnoprávnej korekcii. Ústavný súd uzatvára, že v posudzovanej veci nezistil, že by napadnutým rozsudkom kasačného súdu došlo k porušeniu označených práv sťažovateľa a jeho závery, ku ktorým v napadnutom rozsudku dospel, tak nemožno označiť za svojvoľné (arbitrárne), a tým za ústavne neutržateľné.

31. Vychádzajúc z uvedeného, je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi napadnutým rozsudkom kasačného súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. S prihliadnutím na odôvodnenie napadnutého rozsudku, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu

(ako aj práva na spravodlivé súdne konanie) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

32. Keďže ústavná sťažnosť bola ako celok odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. marca 2024

Libor Duľa
predseda senátu